

Arrest

nr. 196 075 van 4 december 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
2. X
3. X
4. X
5. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DASSEN
Pastoor Coplaan 241
2070 BURCHT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 22 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard wordt en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 november 2013 dienen verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 20 maart 2014. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 12.11.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

B., N. (R.R.:...) geboren te Vucitrn op (...)1968

B., H. (R.R.:...) geboren te Vucitrn op (...)1967

+ kinderen:

B., E. (R.R.:...) geboren op (...)1988

B., M. (R.R.:...) geboren op (...)1995

B., R. (R.R.:...) geboren op (...)2002

Nationaliteit: Servië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Voor B. N.

Artikel 9ter §3 – 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 11.10.2013 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte; er wordt niet verduidelijkt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt.

Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 12.11.2013 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet schrijft immers voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het niet opgaat te stellen dat deze graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit de overige bewoordingen en uit het geheel van het medisch attest (Arrest 63.836 Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 27 juni 2011). Daarenboven is het niet aan de gemachtigde van de minister om te onderzoeken of de aandoening waaraan betrokkene lijdt ‘ernstig’ is, wel kan de gemachtigde nagaan of er op een medisch getuigschrift melding wordt gemaakt van de ‘graad van ernst’ van de ziekte. Alle onontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden

Voor B. H.

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of

geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 14.01.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§ 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is immers niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Voor B. R.

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de

ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 14.01.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is immers niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden. ”

Op 27 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 20 maart 2014. Dit zijn de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing waarvan de motiveringen luiden als volgt:

Tweede beslissing:

“De heer

Naam + voornaam: B. N.

geboortedatum: (...)1968
geboorteplaats: Pristina
nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in bezit van een geldig paspoort."

Derde beslissing:

"De mevrouw
Naam+ voornaam: B. H.
Geboortedatum: (...)1967
Geboorteplaats: Vucitrn
Nationaliteit: Servië
+ minderjarig kind:
B. R. geboren op (...)2002

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij (hij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in bezit van een geldig paspoort"

Vierde beslissing:

"De heer:
Naam + voornaam: B., E.
geboortedatum: (...)1988
geboorteplaats: Vucitrn
nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in bezit van een geldig paspoort.”

Vijfde beslissing:

“De mevrouw:

Naam + voornaam: B. M.

geboortedatum: (...)1995

geboorteplaats: Pristina

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in bezit van een geldig paspoort.”

2. Over de ontvankelijkheid

In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op van het beroep tegen de tweede tot vijfde bestreden beslissing, zijnde de bevelen om het grondgebied te verlaten van 27 januari 2014, wegens gebrek aan samenhang met de eerste bestreden beslissing. Verweerder merkt op dat de beslissingen een andere grondslag hebben, en stelt dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen het beroep slechts ontvankelijk is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Verweerder kan in principe worden gevolgd dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is voor elke vordering een afzonderlijk geding aan te spannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het is hierbij eveneens aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom het naar zijn mening aangewezen is die verschillende handelingen in één verzoekschrift te bestrijden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507). Het komt daarbij echter uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

In casu oordeelt de Raad dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de bestreden beslissingen die op dezelfde datum werden genomen, het vlot verloop van het geding niet in de weg staat.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“(...)

Dat verzoekers zich niet kunnen akkoord verklaren met de bestreden beslissingen.

Op 12.11.2013 dienden verzoekers een regularisatieaanvraag in bij dienst vreemdelingenzaken omwille van medische redenen. Bij het indienen van hun aanvraag werd een verplicht medisch attest gevoegd.

Op 27.01.2014 kregen verzoekers een negatieve beslissing. Hun aanvraag werd onontvankelijk verklaard omdat zij niet zouden hebben aangetoond dat zij lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven.

Verzoekers kunnen zich hier niet mee akkoord verklaren en menen dat de bestreden beslissing een schending is van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij zijn van mening dat zij wel degelijk hebben aangetoond dat zij lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven conform artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.

Dit blijkt duidelijk uit de recente medische attesten van hun huisarts J. B. die verzoekers bij huidig verzoekschrift voegen en waaruit het volgende blijkt:

☐ Het is voor mevrouw H. haar medische toestand noodzakelijk dat er een regelmatige medische follow up plaats heeft en het medicatiebeleid steeds opnieuw wordt bekeken en aangepast

☐ Voor Ramadan: actueel bestaat een risico dat in het land van herkomst niet de juiste medicatie en follow up gegeven kan worden

Dat verzoekers menen dat de bestreden beslissingen een schending zijn van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Volgens dienst vreemdelingenzaken kan er enkel een schending zijn van artikel 3 van het EVRM indien is aangetoond dat verzoekers hun “actuele gezondheidstoestand uitermate ernstig is”. Het is niet alleen doorslaggevend volgens dvz dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst van verzoekers maar ook dat er “reeds actueel sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is”. Volgens de arts is er actueel geen vergevorderd kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening waaraan betrokkenen aan lijdt.

Dat de wet nergens voorziet dat een vreemdeling zijn actuele gezondheidstoestand uitermate ernstig dient te zijn of kritiek terminaal of in levensbedreigend stadium.

Deze norm staat niet in artikel 9ter van de Verblijfswet. In verschillende arresten heeft de RvV dergelijke beslissingen vernietigd (zowel onontvankelijk als ongegrond verklaringen van 9ter aanvragen): RvV nr. 92.258 van 27 november 2012 - RvV nr. 92.397 en RvV nr. 92.444 van 29 november 2012 - RvV nr. 92.661 van 30 november 2012 - RvV nr. 92.863 van 4 december 2012 - RvV nr. 96.671 van 7 februari 2013.

De RvV stelt vast dat art. 9ter, §1, eerste lid, Vw niet (alleen) verwijst naar artikel 3 EVRM of naar een levensbedreiging, maar van toepassing is op 'drie verschillende situaties', namelijk op een ziekte die, wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf:

ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven,

ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit,

ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling.

De bepaling van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet is duidelijk. Artikel 9ter Vw biedt een ruimere bescherming dan direct levensbedreigende ziektes. De DVZ artsen moeten dus een ruimer onderzoek doen, en de DVZ beslissingen moeten ruimer gemotiveerd worden, wat in casu niet het geval is.

Het onderzoek naar een mogelijke schending van art. 3 EVRM betreft meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het mogelijk is om te reizen, of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene.

Men dient oog te hebben voor alle omstandigheden van het dossier: zowel voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst, als ook voor de persoonlijke situatie van een vreemdeling in het land van herkomst. Mogelijk geven factoren en omstandigheden op zichzelf geen aanleiding tot een schending van artikel 3 EVRM, maar hun combinatie wel.

Dienst vreemdelingenzaken heeft geen rekening gehouden met de eventuele beschikbaarheid (en in mindere mate de toegankelijkheid) van medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst van verzoekers.

Zij motiveren hieromtrent zelfs niets.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de DVZ-arts een bijzondere expertise zou bezitten aangaande de behandeling van verzoekers hun aandoening in hun land van herkomst. Evenmin blijkt

dat hij/zij gecorrespondeerd zou hebben met een arts die een dergelijke expertise bezit. De DVZ-arts is evenmin nagegaan of de adequate behandeling beschikbaar is in het herkomstland.

De interpretatie die dvz geeft aan artikel 9 ter van de vreemdelingenwet is in huidige casu te beperkend. Art. 9ter Vw beperkt zich niet tot het risico op een overlijden. De DVZ moet ook nagaan of de ziekte geen reëel risico vormt voor de fysieke integriteit of geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. Dat moet ook blijken uit de motivering van de DVZ beslissing en uit het verslag van de DVZ arts. Bron: RvV 92.258 van 27 november 2012 - RvV nr. 92.397 en RvV 92.444 van 29 november 2012 - RvV nr. 92.661 van 30 november 2012 - RvV 92.863 van 4 december 2012 - RvV 96.671 van 7 februari 2013

Tenslotte bepaalt artikel 9 ter § 1, vierde lid het volgende: De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Verzoekers menen dat de bestreden beslissingen en het verslag van de arts-adviseur niet is gemotiveerd conform artikel 9 ter van de vreemdelingenwet § 1, vierde lid. Uit het verslag van de arts kan niet afgeleid worden dat hij een beoordeling heeft gedaan over het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

Gelet op het voorgaande zijn de bestreden beslissingen een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat de beslissingen van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissingen meer dienen te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat men bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en de beslissing de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing, gelet op het voorgaande, onredelijk is en onzorgvuldig werd genomen.

De beslissing dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is een schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Uit het medische attest van de huisarts van verzoekers blijkt het volgende:

☐ Het is voor mevrouw H. haar medische toestand noodzakelijk dat er een regelmatige medische follow up plaats heeft en het medicatiebeleid steeds opnieuw wordt bekeken en aangepast

☐ Voor Ramadan: actueel bestaat een risico dat in het land van herkomst niet de juiste medicatie en follow up gegeven kan worden

Op geen enkele wijze heeft de bestreden beslissing enig onderzoek gedaan naar de mogelijkheden van beschikbaarheid en toegankelijkheid voor medicatie van verzoekers.

Zij hebben geen enkele garantie dat bij een terugkeer naar hun land van herkomst hun medische situatie zal opgevolgd kunnen worden.

Dit is een schending van artikel 3 van het EVRM.

De huisarts van verzoekers is eveneens de mening toegedaan dat er een actueel risico bestaat dat in het land van herkomst van verzoekers niet de juiste medicatie en follow up gegeven kan worden voor Ramadan.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft hier geen enkele rekening mee gehouden hoewel zij dit wel dienden te doen.

Immers deze zaken werden opgeworpen in de medische aanvraag d.d. 12.11.2013 en het mag van dienst vreemdelingenzaken verwacht worden dat onderzoeken of medische behandeling/opvolging toegankelijk en beschikbaar is in het land van herkomst van verzoekers alvorens zij een bevel geven om het grondgebied te verlaten te geven.

In casu hebben zij dit niet gedaan.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is louter stereotiep en heeft geen rekening gehouden met de concrete medische omstandigheden van verzoekers.

Dit is een lacune.

Verzoekers zijn dan ook van mening dat dit niet alleen een schending is van artikel 3 van het EVRM maar ook een schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dit is niet redelijk, niet zorgvuldig en een schending van de materiële motiveringsverplichting."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze is genomen. Er wordt gemotiveerd zowel in feite als in rechte. In de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° en artikel 9ter, § 1, 4° van de vreemdelingenwet vastgesteld dat met betrekking tot de aandoeningen van eerste verzoeker B.N. het standaard medisch getuigschrift van 11 oktober 2013 geen enkele uitspraak toont omtrent de graad van ernst van de ziekte. Dit wordt niet betwist door verzoekers. Verder motiveert de eerste bestreden beslissing, met verwijzing naar artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet en een advies van de ambtenaar-geneesheer van 14 januari 2014, dat met betrekking tot de aandoeningen van tweede verzoekster B.H. en hun kind B.R. de aangevoerde medische problematiek niet kan worden weerhouden om een verblijfsmachtiging op voormelde wettelijke grond toe te staan. Het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen, werd samen met deze eerste beslissing aan de verzoekers ter kennis gebracht zodat de inhoud ervan dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing. Wat betreft de tweede tot vijfde bestreden beslissing motiveren de beslissingen, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort. Dit wordt evenmin betwist door verzoekers. De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissingen liggen, kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel waarin opgeworpen wordt dat er sprake is van een schending van materiële motiveringsplicht, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekers betogen dat ze het niet eens zijn met de eerste bestreden beslissing omdat ze wel degelijk lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst. Zij verwijzen naar recente medische attesten van hun huisarts J.B. in bijlage van hun verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat verzoekers verwijzen naar twee medische attesten van 26 maart 2014 in bijlage van het verzoekschrift. Verweerder kon met deze attesten geen rekening houden nu de bestreden beslissing is genomen op 27 januari 2014. Opgemerkt wordt dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Zodoende vermag de Raad

geen rekening te houden met de recente medische attesten die door de verzoekers bij hun verzoekschrift werden neergelegd en welke niet in het bezit waren van het bestuur bij het nemen van de beslissing.

Verzoekers betogen verder dat volgens de verwerende partij er reeds actueel sprake moet zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is. Volgens de arts-adviseur is er actueel geen vergevorderde kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening. Evenwel biedt artikel 9ter een ruimere bescherming dan direct levensbedreigende ziektes.

De eerste bestreden beslissing steunt op artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

(...)”

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers het motief in de bestreden beslissing betreffende eerste verzoeker B.N. niet betwisten. Hun kritiek betreft de motieven die betrekking hebben op de aandoeningen van tweede verzoekster en hun kind.

Wat betreft de aandoeningen van tweede verzoekster en hun kind steunt de eerste bestreden beslissing op de medische adviezen van de arts-adviseur van 14 januari 2014. Deze adviezen luiden als volgt:

Betreffende tweede verzoekster:

“Artikel 9ter §3 - 4°

ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 12.11.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 11.10.2013 en de bijlage d.d. 28.06.2012 blijkt dat de beschreven artrose actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het gaat hier om eerder beperkte artrose hetgeen overigens een slijtagefenomeen is eigen aan het ouder worden en waarvoor geen causale behandeling bestaat. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Betreffende het kind B.R.:

“Artikel 9ter §3 - 4°

ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 12.11.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 11.10.2013 en de medische stukken d.d. 02.01.2013 en 09.07.2013 blijkt dat de beschreven astma en eczeem actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. In casu dient er in eerste instantie gehouden te worden aan een dieet en dient contact met allergenen vermeden te worden. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Waar verzoekers opwerpen dat de tegenpartij in haar beslissing verwijst naar de zogenaamde rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens inzake artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat, gelet op artikel 9ter, § 3, 4° *juncto* artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, enkel de ambtenaar-geneesheer kan vaststellen dat een vreemdeling kennelijk niet voldoet aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalde criteria en dat zijn stellingname derhalve het determinerende motief uitmaakt van de bestreden beslissing.

In tegenstelling tot verzoekers' betoog kan in de adviezen van de arts-adviseur nergens worden gelezen dat er sprake moet zijn van een *“vergevoerd kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening”*. De arts-adviseur stelt aangaande de beschreven artrose van tweede verzoekster: *“Het gaat hier om eerder beperkte artrose hetgeen overigens een slijtagefenomeen is eigen aan het ouder worden en waarvoor geen causale behandeling bestaat.”* De arts-adviseur stelt aangaande de beschreven astma en eczeem van hun kind: *“In casu dient er in eerste instantie gehouden te worden aan een dieet en dient contact met allergenen vermeden te worden.”* Voor beide betrokkenen concludeert de arts-adviseur dat er actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Uit de medische adviezen blijkt bijgevolg dat de arts-adviseur zich niet heeft beperkt tot de graad van ernst van de ziekte. Hij heeft gesteld dat, naast een gebrek aan reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit de beschreven aandoeningen evenmin een risico vormen op een onmenselijke of vernederende

behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Verder blijkt evenmin uit het advies van de arts-adviseur dat die zich hiervoor “uitsluitend” zou beperkt hebben tot een verwijzing naar artikel 3 van het EVRM. Zij stellen enkel op algemene wijze dat er wel ernstige problemen zijn, dat de medische problematiek wel actueel is en dat er nog steeds sprake is van een behandeling. Deze algemene stellingen kunnen de concrete vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, die hun grondslag vinden in de stukken van het administratief dossier, niet weerleggen. Met hun betoog maken de verzoekers geen schending aannemelijk van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers verwijzen naar artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en leiden hieruit af dat verwerende partij had dienen te onderzoeken of zij voor hun aandoening in het land van herkomst konden verzorgd worden. Verzoekers gaan er echter aan voorbij dat de arts-adviseur in zijn advies stelt dat er voor de aandoening van tweede verzoekster geen causale behandeling bestaat en dat er voor de aandoening van hun kind een dieet dient gevolgd te worden en contact met allergenen dient vermeden te worden. De arts-adviseur oordeelt bijgevolg dat de aandoeningen, ook onbehandeld geen enkel risico opleveren op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst. Aangezien de arts-adviseur van oordeel is dat een behandeling niet essentieel is, kan bezwaarlijk worden verwacht dat nog nagegaan wordt of een behandeling voor verzoekers’ aandoeningen beschikbaar is in hun land van herkomst.

Waar verzoekers betogen dat er geen rekening is gehouden met de eventuele beschikbaarheid en toegankelijkheid van een medische behandeling in het land van herkomst tonen zij evenwel niet aan dat het standpunt van de door verweerder aangestelde controlearts -dat deze problematiek geen risico op een onmenselijke en vernederende behandeling inhoudt- incorrect is. Daar door de ambtenaar-geneesheer werd geconcludeerd dat een medische behandeling voor de aandoeningen waaraan tweede verzoekster en hun kind lijden niet echt vereist is, diende geen verder onderzoek te worden doorgevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandelingsmogelijkheden voor deze aandoeningen en diende de controlearts niet nader in te gaan op de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst van verzoekers. Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond en evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat verweerder, inzake het determinerende motief, een kennelijke beoordelingsfout maakte.

Het feit dat verweerder in de eerste bestreden beslissing, na te hebben verwezen naar de adviezen van de ambtenaar-geneesheer -dat aan verzoekers ter kennis werd gebracht en waarin wordt geduid dat de aangevoerde medische problematieken geen risico voor het leven of de fysieke integriteit van tweede verzoekster en hun kind inhouden en dat een behandeling strikt genomen niet nodig is- en diens conclusie dat de ziekte waaraan tweede verzoekster en hun kind lijden kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, tevens aangaf van oordeel te zijn dat wanneer een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte in een vergevorderd, kritiek, levensbedreigend of terminaal stadium deze vreemdeling niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan vallen en hierbij uitgaat van een restrictieve interpretatie van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kan voorts niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leiden. Het betreft immers een overvloedige rechtstheoretische toelichting.

Verzoekers stellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de arts-adviseur zou gecorrespondeerd hebben met een arts die een bijzondere expertise bezit.

Artikel 4, § 1 van het van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststellingen van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt in uitvoering van artikel 9ter, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet: “Indien nodig vraagt de ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, tweede lid, de wet, een bijkomend advies aan een deskundige in één van de hierna vermelde medische disciplines : (...)”. Verzoekers achten het nuttig dat er een geneesheer-specialist aan te pas zou zijn gekomen, maar te dezen hangt het volledig af van de ambtenaar-geneesheer of hij al dan niet een deskundige raadpleegt. In casu heeft de arts-adviseur het niet nodig geacht een deskundige te raadplegen. Verwerende partij kan dan ook niet verweten worden haar beslissing enkel te steunen op de adviezen van de arts-adviseur.

Verzoekers stellen verder dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de arts-adviseur een bijzondere expertise zou bezitten.

Te dezen blijkt duidelijk dat dokter L.L. de hoedanigheid heeft van arts-adviseur wat in het licht van artikel 9ter, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet evenwel volstaat als vermelding. Nergens in artikel 9ter van de vreemdelingenwet is bepaald dat indien een verzoeker een medisch attest overmaakt opgesteld door een specialist, dit slechts kan worden beoordeeld door een specialist en dat een gewone arts dit niet zou kunnen beoordelen. De ambtenaar-geneesheer dient niet van een bijzondere expertise blijf te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en hij is niet verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld (cf. RvS 6 november 2013, nr. 225.353). Uit het gegeven dat het advies ongunstig is voor verzoekers of naar diens oordeel tegenstrijdig is met het standpunt van de behandelende geneesheren kunnen verzoekers niet afleiden dat de arts-adviseur onbekwaam zou zijn of niet over de vereiste kennis zou beschikken om de medische attesten die overgemaakt werden door verzoekers te beoordelen. Ten slotte kan noch uit artikel 9ter, laatste lid van de vreemdelingenwet noch uit artikel 4 van het bovenvermeld koninklijk besluit van 17 mei 2007 afgeleid worden dat de ambtenaar-geneesheer of de arts-adviseur dient te motiveren waarom hij geen bijkomend advies vraagt aan een specialist.

Verzoekers kunnen bezwaarlijk opperen dat de eerste bestreden beslissing stereotiep is gemotiveerd daar waar de eerste bestreden beslissing steunt op de adviezen van de arts-adviseur van 14 januari 2014 die alle medische attesten die ingediend werden door verzoekers heeft opgesomd en beoordeeld.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM moet worden gesteld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling voor een vreemdeling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Verzoekers verwijzen naar twee recente medische attesten in bijlage van het verzoekschrift. Hun huisarts attesteert voor tweede verzoekster dat zij regelmatig een medische follow up nodig heeft en dat haar medicatiebeleid steeds opnieuw moet worden bekeken en aangepast. Dit standpunt kan evenwel de beoordeling van de arts-adviseur dat er geen causale behandeling bestaat voor artrose dat een slijtagefenomeen is eigen aan het ouder worden, niet aan het wankelen brengen. De vage verwijzing naar de noodzaak tot een regelmatige follow up toont geen risico aan op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst. Bovendien tonen verzoekers evenmin aan dat een medische follow up niet mogelijk zou zijn in het land van herkomst.

Ook de vage vermelding van de huisarts in het medisch attest betreffende hun kind, dat het risico bestaat dat hun kind niet de juiste medicatie en follow up kan verkrijgen in het land van herkomst, volstaat niet om een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst aan te tonen. Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN